

— Közművelődés — Irodalom — Térkép előtt — Tunis (3. oldal.)	— McCarthyt leváltják tisztjéről (4. oldal.)
— Művészet — (2. oldal.)	— 'A' hidegháború többet árt az USA-nak, mint a Szovjetunió (4. oldal.)
— Pártélet — Javult a pártmunka a módosított szervezeti szabályzat-tervezet megvitatása után (3. oldal.)	— Tovább tart a londoni hajógyári munkások sztrájkja (4. oldal.)
— Több figyelemmel eredményesebb lehet a szakmai verseny (3. oldal.)	— Tiltakozó tüntetések Olaszországban a háborús egyezmények ellen (4. oldal.)
— Biráló cikkeink nyomán (3. oldal.)	
— Nemzetközi szemle — Az ENSZ politikai bizottsága befektetése az atomenergia kérdésének általános vitáját (4. oldal.)	
— A kínai nép lelkesen támogatja a szovjet javaslatot (4. oldal.)	
— Mendés-France tengerentúli látogatása az amerikai sajtó tükrében (4. oldal.)	

Az R. M. P. Arad-tartományi bizottsága és a tartományi néptanács lapja

X. évfolyam, 3034. szám

4 oldal, 20 bani

1954. november 21., vasárnap

Uj szakasz az európai kollektív biztonságért vívott harcban

A szovjet kormány november 13-i jegyzéke teljes világossággal rámutat arra, hogy az európai kollektív biztonság kérdésének megvitatása nem tűr halasztást. A nyugatnémet militarizmus feltámasztását célzó politika hívei egyes európai országokban decemberre már ki is tűzték a párisi egyezménynek ratifikálásának megvitatását. Kétségtelen, hogy ezeknek az egyezményeknek az alkalmazása nagyon bonyolulttá tenné az európai helyzetet és aláaknázná a megoldatlan európai kérdések, első sorban a német kérdés rendezésének lehetőségét.

Nyugat-Németországban félmillió hadsereg alakítanak, hatalmas tank- és repülőegységekkel. E hadseregnek még lehetőséget nyújtanának arra is, hogy fegyverzeté közé sorolhassa az atomfegyvert. S ezt a hadsereget csupán alapnak tekintik ahhoz, hogy még sokkal nagyobb létszámú fegyveres erővé fejlesszék. Vajon változtat-e az európai helyzeten? Kétségtelenül változtat.

A „Journal du Dimanche” című francia burzsoá napilap a következőket írja a szovjet jegyzékről: „Moszkva tehát kontinálizációt nélkül nyúl a problémához: az egyezménynek ratifikálása nagyon bonyolulttá tenné az európai helyzetet... A Szovjetunió nemcsak Németország egységesítését tartja szem előtt, hanem — a kérdést szélesebb alapokra helyezve — az összeurópai biztonságot is”.

A párisi egyezmények híveinek éppen ez a világosság nincs nyírukre. Már régóta kétszínű játékok őrnek, hogy megtevéssék a nyugateurópai közvéleményt. A nemzetközi feszültség súlyosbítására irányuló politikájuk igazolására szükségük van arra, hogy mind kuszálabbá tegyék az európai béke megerősítésének kérdését. A nyugateurópai országok közvéleményének különféle köréi a következő kérdést intézték Nyugat-Németország felfegyverzésének híveivel: **Onak tervek készítenek a nyugatnémet militarizmus újjalesztésére; de akkor hogy is áll hát az az ígértük, hogy tárgyalásokat fognak folytatni a Szovjetunióval, amely nem fog megbékélni ezekkel a tervekkel?** A párisi egyezmények hívei megpróbálták tévútra vezetni a tájékozatlan nyugati embereket. Kijelentették, hogy a Szovjetunió és a többi európai békeszerető állam — elképzelésük szerint — „bele fog törődni” a Nyugat-Németország remilitarizálására vonatkozó tervbe, s ezért még jobb is, ha az európai népek biztonságáról... csupán az egyezménynek ratifikálása után fognak tárgyalni.

A Szovjetunióknak az a javaslata, hogy tartsanak november 29-én össze európai értekezletet az európai kollektív biztonsági rendszer megteremtése érdekében, rendkívül kényes helyzetbe hozta a szovjet külpolitika efféle magyarázatát. Washington mégis tévútra vezetett tovább hangzatosabb állításait ezzel a jegyzékkel kapcsolatban is.

„Az amerikai vezetők... úgy vélik, hogy az ilyen értekezletnek csak akkor lehet tartós eredménye, ha a nyugati szövetséges Németország támogatása révén megerősödik” — jelentette a France Presse hírügynökség washingtoni tudósítója a legutóbbi szovjet jegyzék közzéttele után. Ezek az amerikai vezetők bizonyára azt hiszik, hogy a Szovjetunió és a többi békeszerető európai ország tétlen marad a nyugatnémet militarizmus részvételével létrehozandó katonai blokkal szemben. Egyes angol lapok egy követ fújnak Washingtonnal. Az „Observer” diplomáciai tudósítója a november 13-i szovjet jegyzékkel kapcsolatban kijelentette: „Az a vélemény alakult ki, hogy a párisi egyezmények ratifikálása után a Kreml majd beletörődik (?) ezekben az egyezményekbe”.

De hol hallották vajjon a nyugati politikusok, hogy a Szovjetunió valamilyen is engedékeny álláspontot helyezkedett volna egy újabb európai háború előkészítésével szemben, más szóval, hogy politikájával támogatta volna az agresszorokat?

A második világháború előtt a nyugati hatalmak kormánykörüi — mint jól tudjuk — valóban nemcsak hogy megtekintették a német militarizmus újjalesztésére irányuló politikával, de még támogatták is a német militaristákat. És, amint a párisi és londoni egyezmények bizonyítják, ezek a körök — az európai népek tragikus történelmi tapasztalatai ellenére is — most ugyanezt az irányt követik.

Eppen ezért hangsúlyozza a szovjet kormány jegyzéke, hogy Nyugat-Németországgal kapcsolatban olyan

politikát folytatnak, amely összeférhetetlen az európai béke megszilárdításának és Németország nemzeti egysége helyreállításának feladatával. Ezért emeli fel a Szovjetunió figyelemre méltó szavát, kijelentve, hogy Nyugat-Németország militarizálása és egyes államok bevonása más államok ellen irányuló katonai csoportosulásokba olyan helyzetet teremt, amelyben természetesen, hogy a békeszerető európai népek kénytelenek lesznek újabb lépéseket tenni biztonságuk megővására.

A párisi egyezmények hívei ezekkel az ügyetlen mesterkedésekkel nem fogják félrevezetni a közvéleményt. Egész sor himbagyarázó másképpen, világosabban igyekszik szemléltetni a helyzetet. Forte, francia megfigyelő a következő két lehetőséget tartja valószínűnek a november 13-i szovjet jegyzékkel kapcsolatban: Az első: „A nyugati hatalmak egyetértének egy értekezlet összehívásával az európai biztonság kérdésében. Ilyen körülmények között az új rendszer lépne a párisi egyezmények helyébe. Ezek szerint Németország két része azonos státussal rendelkezne, amelyet az eslegetes egyezmény valamennyi aláírója elismerne”. A második: „A nyugati hatalmak elutasító választ adnak, vagy későbbi, a párisi egyezmények ratifikálása utáni időpontot fogadnák el az értekezlet megtartására, vagy, az október 23-i jegyzékre válaszolva, a három nagyhatalom csak a ratifikálás utáni időpontra egyezik bele a Németországgal kapcsolatos négyhatalmi értekezlet összehívásába. Ebben az esetben több mint valószínű, hogy a november 29-re kitűzött értekezlet Moszkvában fogják megtartani azoknak az országoknak a részvételével, amelyek ezt az óhajukat kifejezik”. „Ezen az értekezleten megteremtik az európai biztonsági szervezettel — folytatja Forte —, amely valószínűleg nyitva áll mindazok előtt, akik a jövőben ehhez a szervezethez csatlakozni akarnak. Kelet-Németországot is be fogják vonni ebbe a rendszerbe és minden valószínűség szerint megengedik neki, hogy saját hadserege legyen”.

Forte arra építi fel következtetéseit, még pedig nem minden alap nélkül, hogy az európai békeszerető országok, — ha egy új katonai blokk állnak szemben, amely a nyugatnémet militarizálást is magába foglalja — nem maradhatnak közömbösek ezzel a tömbbel szemben és levonják a szükséges következtetéseket.

A nyugateurópai sajtó ilyenéltelmű kijelentései azt mutatják, hogy az európai országokban sokan már kezdi felismerni az előállt helyzetet. Most mindenkinek világosan kell látnia: hogyha a nyugati hatalmak elutasítják az európai kollektív biztonsági rendszer megteremtése érdekében javasolt értekezletet és ki akarják erőszakolni a párisi egyezmények alkalmazását, Európa békeszerető népei ebbe nem törődhetnek bele és meg fogják vizsgálni, milyen új intézkedések szükségesek biztonságuk és védelmük biztosítására.

A párisi egyezmények pártfogói össze akarják zavarni ezt a világos kérdést és el akarják halogatni a szovjet kormány november 13-i jegyzékének — legfontosabb javaslatait, hogy keresztülhaladjon országuk parlamentjében a párisi egyezmények ratifikálását. De nem fog sikerülni nekik a kérdés összekuszálása.

Az európai kollektív biztonságért, a béke ügyének megszilárdításáért folyó harc új szakaszba lépett.

„A londoni és párisi egyezményekkel a nyugati hatalmak kormányai szabad kezet adtak Hitler utódainak — a hitlerista tábornokok vezette nyugatnémet revansvágyó militaristáknak és fegyvergyárosoknak. Ezek a hitlerista tábornokok sohasem mondták le arról a szándékukról, hogy mielőbb megalkassák az újjalesztett „Wehrmachtot”, mint az úgynevezett „Nyugateurópai Szövetség”, „főerejét” — állapítja meg helyesen a „Tribuna Ludu” című lengyel lap. A lap utal arra a veszélyre, amelyet ez a helyzet magában hord és hangsúlyozza, hogy az európai békeszerető népek kénytelenek lesznek újabb lépéseket tenni biztonságuk megővása érdekében.

Ez a következtetés kétségtelenül helytálló, mert a német militarizmus helyreállítására és Nyugat-Németországnak katonai csoportosulásokba való bevonására irányuló agressziós tervekkel szemben a békeszerető népek kénytelenek gondoskodni biztonságukról.

(Megjelent a „Právdá”-ban)

Megnyílt Stockholmban a Béke Világtanács ülészaka

STOCKHOLM. (Agerpres.) — A TASZSZ jelenti: November 18-án megnyílt Stockholmban a Béke Világtanács ülészaka. Az első ülésen Sven Hector, a svéd békemozgalom ismert aktivistája elnökölt. Üdvözölte a jelenlévőket, majd örömeinek adott kifejezést, hogy az ülészakit Svédország fővárosába hívták össze. Sven Hector kijelentette, hogy az ülészák munkája rendkívül nagyjelentőségű lesz a békeharc szempontjából.

Ambrozio Donini szenátor, a római egyetem tanára, jelentést terjesztett elő „Az európai országok együttműködése kollektív biztonságuk megerősítésére” címmel. Ez volt a napirend első pontja. Donini szenátor beszédének legnagyobb részét a német kérdésnek szentelte és hangsúlyozta, milyen veszéllyel jár a német militarizmus feltámasztása Európa biztonsága és az általános béke szempontjából. A londoni és párisi egyezmények — mondotta — az európai tüziszek feloldásához vezetnek. Az európai kollektív biztonság, az egység és a béke kérdéseinek megvitatására. Az a feladatunk, hogy megakadályozzuk a londoni és párisi egyezmények ratifikálását és harcoljuk ki a kollektív európai biztonsági rendszer megerősítésének célját szolgáló értekezlet összehívását, mint ahogy azt a Szovjetunió javasolta.

A délutáni ülésen Gilbert de Chambrun francia küldött és T. Arnold asszony nyugatnémetországi küldött az európai kollektív biztonság kérdéséről és Nyugat-Németország felfegyverzésének veszélyéről beszélt.

A délutáni ülésen tovább folytatták az első napirendi pont vitáját. Felszólaltak: G. Schaffer (Anglia), Macumote (Japán) és Ehrenburg (Szovjetunió.)

Hasznosítják a parlagföldeket állami gazdaságainkban

Országunk csaknem valamennyi vidékén az állami gazdaságok nagykiterjedésű parlagföldjeiket szántanák fel, hogy az eddig kihasználatlan területeket visszahódítsák a mezőgazdaság számára. A parlagföldökben rendkívül nagy segítségükre vannak a Szovjetunióból érkező traktorok és nehéz ekék s eredményesen használják fel Alexandru Stoicanak, a festsíli állami gazdaság brigádvezetőjének készülékét is, amely fokozza az ekék munkáját.

A legnagyobb földterületeket a constantai tartományi állami gazdaságok hasznosították. Itt már több mint 4200 hektárt tesznek ki az eddig felhasználatlanul, parlagon heverő földterületek. Az állami gazdaságok munkásai főleg a gyenge termést adó közszégi földeket és a Duna árterületén fekvő szigeteket és dus televegyeit szántják fel. Így a bordusani állami gazdaságban október végéig 1176 hektárt szántottak fel, a festsíli állami gazdaságban pedig tizenhárom Sztálintraktor segítségével 2000 hektár bozotos és nádas területből több mint 1000 hektárt vettek művelés alá.

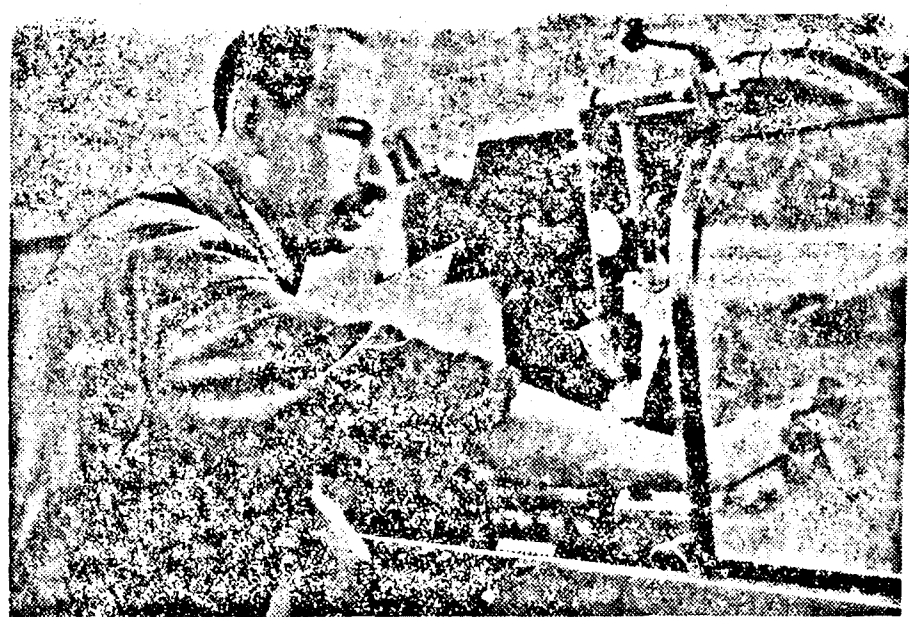
Az állami gazdaságok dolgozói az ország többi tartományában is nagy erőfeszítéseket tesznek a parlagföldek értékesítésére. Galati tartományban 925, Arad, Temesvár, Szatmár, Suceava és Iasi tartományokban pedig mintegy 1500 hektár földet változtattak szántóterületté.

Az állami gazdaságok, a mezőgazdasági szakemberek tanácsát követve, még az őz folyamán tanulmányozzák a területek talajviszonyait. Így a fellátított földek egy részén már megkezdtek a gyümölcs- és szőlőtermesztést, másutt pedig takarmánynövényi vetettek.

Élenjáró dolgozók

Lascu Ilie, a „I. Ranghet” szerszámgépgyár újító esztérgályosa, aki Barbat Marin, a „Medgidia” gyár ifjú esztérgályosának módszerét tökéletesítette és kiváló eredményeket ért el.

Weisz Lajos, a „I. Ranghet” szerszámgépgyár köszürőse, aki kitűnő termelési eredményeket ért el. A Nagy Október tiszteletére szervezett szocialista versenyben 125 százalékkal túlszárnyalta normáját.

Követendő szorgalom

Öszhaj, barátságos, hatványgyűves néni ke a „mami”. Így szólítják sokan Mihache Ana elvtársnőt, a „December 30”-gyár önkéntes sajtóterjesztőjét. Mindenki szereti ezt az ére idős, de mozgásban s munkában még mindig fiatal lapterjesztőt. Különösen a volt tanítványai ragaszkodnak egy hozzá, mint a gyermek édesanyjához. Mihache Ana ugyanis a hatvanegyéből negyvenháromat mint tanítónő töltött Arad különböző iskoláiban s most egy üzemben, ha nem is egy munkakörben, dolgozik szánál. A több volt tanítványával. A tanítványok közül egyesek szakképzett munkások, technikusok, de mérnökök is vannak, akik mindig szívesen beszélgetnek el volt tanítónőjükkel és nem egyszer segítene neki a lapterjesztésben.

A szeretet kölcsönös. Mihache Ana elvtársnő is szeretettel emlékezik meg tanítványairól, általában az ifjakról.

Nagyon kellemetlenül éreztem magam, amikor 1947-ben nyugdíjaztak. Arra törekedtem, hogy visszakérüljek a tanügybe s tovább taníthassam az ifjakat. S amit akartam — elértem. Nem sokkal nyugdíjaztatásom után — 1948-ban — újra tanítani kezdtem. Azonban ahogy teltek az évek, egyre jobban éreztem, hogy csak nem tudom úgy végezni feladataimat, ahogy a tanterv megköveteli. Már

nagyon fárasztott ez a munka. Nehéz szívvel jöttem meg az iskolától, de boldogított az a tudat, hogy nyugdíjaztatásom után is tanítottam hat évet, — jelenti ki büszkén, meglegedett mosollyal arcán. Majd további életéről beszélt:

Bár a tanítás fárasztott, de nem tudok munka nélkül élni s ezért vállaltam el szeptembertől a lapterjesztő munkát. Ötven kézből törekvésséget irányított. Amikor ide kerültem, sok hiánnyal találkoztam, az elcsúsztatott, amelyeket nagyrészt sikerült kiküszöbölni. Itt is nevelő munkára volt szükség. Pontos munkára kellett nevelni a kézbesítőket. De úgy összejöttünk, mintha nem is hónapok, hanem évek óta dolgoznánk együtt — fejezi be mondanivalóját.

Gyakran nyílik ki az önkéntes lapterjesztő szobájának ajtaja. Különösen a reggeli órákban nagy a forgalom. A különböző osztályok lapkézbesítői jönnek a legfrissebb sajtótermékekért, hogy azokat a gépeknél, vagy irodákban dolgozókhoz elszállítsák.

Mihache Ana elvtársnő úgy sűrű-forog ilyenkor a kis szobájában, mint ha otthonában dolgozna. Az előre elkészített újságcsomagokat újra átdüszolja, ellenőrzi, hogy ne hiányozzon belőlük egy sem. A kis szoba is az ő rendszereténél a tükré.

Tisztaság, rend van mindenütt, szívesen tartózkodnak itt a lapkézbesítők, bár nem maradhatnak sokáig, mert vinni kell az újságcsomagokat.

Nem mindig volt ez így. Néhány hónapig ez elszűnt, amikor Egelhart Teréz irányította a lapterjesztők munkáját, minden a fejlettség állt: a szoba, az újságcsomagok s az egész lapterjesztés. Sok volt a beszéd s kevés a tett.

Íratat, szökehajó tény lép be a szobába. Czabai Erzsébet, a fizetési osztály lapkézbesítője.

— Az újságokért jöttem...! — Itt vannak, — mutat az egyik újságkötőre Mihache Ana. Czabai elvtársnő gyorsan átdüszolja a lapokat s mintha magának mondaná, megállapítja:

— Megvan, itt van mind a huszonegy. — Nem nagy szám ez, de ha arra gondolunk, hogy néhány héttel ezelőtt a fizetési osztályon a különböző lapokhoz csak három előfizetője volt, akkor komoly eredménynek számít s ez Czabai Erzsébet, de ugyanakkor Mihache Ana elvtársnő munkájának eredménye.

Vannak még sokan a kézbesítők közül, akik hasonlóan szép eredményt értek el a lapterjesztésben. Például Laczkó Ádám, a lakatosműhely kézbesítője, aki az utolsó három hónap alatt a la

katosműhelyben harminc előfizetőt számolt nyolcvanra emelte — mondja Mihache elvtársnő.

Még sokat beszél általában a lapterjesztésről, de nagyon ritkán említi saját tevékenységét, pedig volna mit mondania. Beszélhetne arról, hogy a „December 30”-gyárban a lapterjesztést ő állította talpra. Az utóbbi hónapokban naponta érdeklődött a kézbesítők a lapterjesztés eredményeiről és nehézségeiről. Az üzemi pártbizottsággal, az osztályok pártalapszervezeteinek titkáiraival tartott megbeszéléseken elhangzott javaslatainak eredményeként, ma az aktivisták is elmélyültebben foglalkoznak ezzel a kérdéssel. A lapkézbesítőket is gyűlések, vagy személyes beszélgetések alkalmával fokozottabb munkára ösztönözte. Az ő lelkesedése és fáradhatatlansága átragradta a többiekre is s az eredmény nem maradt el. Szeptember hónapját november elsejéig a különböző lapok előfizetőinek számát üzemi viszonylatban 1937-ről 2268-ra emelte.

Mihache Ana elvtársnő eddigi tevékenysége a további sikerek biztosítéka. Ha valaki munkájáról hallja beszélni, vagy tevékenységét figyeli, csak álmélkodhat a jól és Mihache Ana szorgalmán, fáradhatatlanságán és munkakedvén. Fialak vehetnek példát róla.

D. I.

A sajtóterjesztés megjavításáért

A lapterjesztés kérdése a pankotai „Rásaritul” butorgyárban

A pankotai „Rásaritul” butorgyár pártalapszervezetének közgyűlésén központi kérdésként a napirendi pontok között szerepelt az újság előfizetők számának növelése. Az alapszervezet titkára, Tanács Sándor elvtárs a nagygyűlésen javaslatot terjesztett elő, melyben felhívta a párttagokat, hogy vegyenek részt a lapterjesztésben. Először is, hogy minden párttag saját maga is előfizetője legyen valamelyik napilapnak. A javaslat eredményeként 12 elvtárs vállalta, hogy minden segítségét megadja saját osztályán az önkéntes lapterjesztőknek, ami nagymértékben megkönnyíti ezek munkáját.

Az alapszervezet által a lapterjesztés, valamint az előfizetők számának növelése terén nyújtott segítség jó eredményeket biztosított. Októberben például az egész üzemben 146 előfizetőt tartottak nyilván, míg november hónapban 211-re emelkedett az előfizetők száma.

Nagy része van ebben Tanács Máriának, aki saját munkájánál 16 elvtársat gyűjtött meg arról, milyen nagyjelentőségű az újság mind politikai, mind kulturális színvonalunk emelése tekintetében. Ugyanígy nagyon szép eredményt ért el Dehelean Ana is, aki szabászati osztályon 6-ról 17-re emelte az előfizetők számát.

Ezenkívül még számtalan párttag tűnt ki ebben a munkában, akik minden erejüket latbatvették és igyekeznek meggyőzni az üzem dolgozóit az újságolvasás fontosságáról. Munteanu Pavel, levelező.

Uj előfizetőket szervezünk be

A „Vörös Lobogó” terjesztése közsegünkben ezideig csak igen kis mértékű volt. Jó módszernek bizonyult a lapterjesztés terén, hogy a fontosabb cikkeket a kultúrthozban népszerűsítjük.

A fizekasvarsándi néptanács végrehajtó bizottsága elemelte a lapterjesztés fontosságát. Különböző intézkedéseket hozott és sikerült elérni, hogy egyre többen fizessenek elő a „Vörös Lobogó”-ra. En, mint a „Vörös Lobogó” levelezője, szintén arra törekedtem, hogy új előfizetőket szervezzek be. Eleinte sok nehézségbe ütköztem, de az utóbbi időben sikerült négy új előfizetőt beszerveznem. Vállalom, hogy a jövőben az előfizetők számát tízzel növelem.

Az iskola pionir instruktorával együtt lapterjesztő táblát létesítettünk, amelyre a „Vörös Lobogó” legfrissebb számainak érdekesebb cikkei tesszük ki. A tábla nagy népszerűségnek örvend a községben, s nagymértékben hozzájárul a lapterjesztés fokozásához.

A közég tanügyi káderei ezideig nem fordítottak kellő gondot a lapterjesztésre. Most azonban mi, fizekasvarsándi magyar tanérők vállalkozunk a hiányszógot pótolva, igyekszünk fogunk hathatósan közreműködni a lapterjesztés terén. Gagyi György, levelező.

A sajtóterjesztő vállalat panaszkönyvébe

Egyre több dolgozó érti meg, milyen fontos a mindennapos újságolvasás. Önkéntes lapterjesztőink azonban hiába áldoztak fel erejüket, idejüket, ha a lapterjesztő vállalat dolgozói nem végeznek lelkiismeretes munkát.

Olyan közelihekvő helyre, mint például Mihalaka, rendetlenül járnak a lapok.

Tekintettel arra, hogy az előfizetők számának csökkenése senki számára sem lehet közömbös, legkevésbé a lapterjesztő vállalat számára, kérjük a lapterjesztő vállalat dolgozóit, végezzék el lelkiismeretesen a lapkiosztás, valamint a terjesztés munkáját. Ne forduljon elő, hogy a „Schnleia” helyett „Vörös Lobogó”-t adnak, vagy fordítva, sem pedig — mint a „Dolgozó Né” esetében történt — amikor semmit sem kaptak az előfizetők.

Jó volna, ha a lapterjesztés valamilyen ágában dolgozók versenyre hívnák ki egymást s a versenyponthoz közt szerepelne: ki terjeszt legpontosabban a lapot és ki szerez legtöbb előfizetőt. A verseny elemzéséhez az előfizetők is segítséget nyújthatnának olyanformán, hogy megírják véleményüket és észrevételeiket a lapterjesztő vállalat dolgozóinak tevékenységéről.

Szénási Lajos, levelező.

Közművelődés ★ Iradalom ★ Művészet

Majtényi Erik:

Ölelj magadhoz szép hazám

Ölelj magadhoz, szép hazám,
hogy szebben énekeljél,
hogy énekeljem a Dunát,
a bérceket és a felleget;
s ha jönnek hozzám emberek,
mondhassam nekik: itt a ház,
mely mindenkinél jobbat ad,
mely egyre szebb és boldogabb,
s oly dúsz, akár az új kalászfű.
Oly szép a rónák végtelenje
s oly mély, komoly az erdő
csendje.

En ismerem a hegyeket,
kőszálat rajtuk eleget,
s egyszer egy pásztorgyereket
küldtem, hogy hozzon kenyeret,
mert tudtam, hogyha lemegyek,
vár rám a csendörök bilincse,
a bikacsók, a nyirkos pince.

Ennek immár több, mint hét éve,
s ma ismét eszembe jutott,
a hegyek közt, hol nem lesem már,
hogy merről szorult a hurok.
Hét év, de mennyit tett azóta
Házam tizenhat dolgos milliója.

A tükresz drólok mögött láttam
az első vörös katonát,
én oroszul egy szót sem tudtam,
ő benyújtott egy darab szalonit.
Tudtuk mindnyájan: ültőt már az
óra,

ránéveztünk a felszabadítóra
és két szemében felszállni láttuk
a jövőndöt, a gyönyörű hazát.

Barázdás, fehér sziklák mohos alján
ülök megint és pálcát faragok,
a vonat mintha kendőt lobogtatna,
gomolygó füstje kuszlik, kavargó.

Ölelj magadhoz, zajos völgy — a
csúcsról
a pataknál gyorsabban lejövők —
itt van a község... jürésüzem...

sziszeg, dudál, csaltogva menny-
dörög,
Kovács elvált a szijakát gyantázza,
jüréspar szaga terjeng a

barakkban,
a kopasz rönkök kiskocsikra rajtak,
s újságolják, hogy este szindarab
van.

A párttitkár a deszkát veszi számba,
a zsebkendője már csuromvízes,
a jelentést a pártból megvitatták,
s holnap már kétszer ennyi deszka
lesz.

Sütkéreznek a deszkaszalad,
vagonra s asztalra várnak.
Ebből butor lesz... talán konyha-
szekrény,
majd tesznek belé kenyeret, puhát
és pipiskedve szedik le a csuprot
a bogárszerű pendelyes puldák.

A Kárpátokban percre sem pihen-
nek,
ropognak, döngnek hosszú csusz-
tatok.

dal veri fel az árnyas, hűvös erdőt
és visszhang viszi messzire a szót.

Ölelj magadhoz, szép hazám,
hogy szebben énekeljél,
és elmondjam, hogy küzdenek,
hogy nőnek itt az emberek:
hogy vígan fejtenek szentet
és csak maguknak fejtenek;
mienk a gyantás deszkaszál
s a paraszt magának kaszál.

Ölelj magadhoz, szép hazám,
oltás belém végtelen erőt,
hogy megfeleljél igazán
a gyódnak és kékedőnek.
A városaink, nézd, hogy nőnek,
a falvak új életre kelnek,
az asszony munkaéremmel
s vörös nyakkendővel hord a gyermek.

Ölelj magadhoz, szép hazám —
e csuklók még a láncot nyögtek,
hadd szorítsam meg jó erősen
az erdőmunkás kemény öklét.

Adj tiszta szót, világosat,
hogy itt is mindenütt megértsek.
Itt nem lesz többé könnyű prédá,
hiába vijognak a vércsék.

hiába tűzik árbócukra
a haldíjeves kalózzászlót,
pusztulni fognak mind egy szálig
a barbárok, az utonállók.

Ölelj magadhoz, szép hazám,
zuhogj, zakatolj gyár, föld, hegy-
vidék,

hogy minden nap ellessen ajkaidról
győzelmed legszebb énekét.

1952.

Mesemondó verseny

Az elmúlt napokban az eradi tarto-
mányi könyvtár vezetősége bizottsá-
got alakított, hogy a gyermekek szá-
mára mesemondó versenyt szervez-
zen. A verseny célja, hogy felkeltse
a gyermekek érdeklődését a könyvek,
az olvasás iránt.

A versenynek három szakasza lesz:
I. Osztályok között december 7—
14-ig.

II. Iskolák között december 15—
21-ig.

III. Befejező szakasz december 27
—30 között.

A mesemondó versenyben résztve-
het minden iskolás és pionír, aki még
nem töltötte be a 14. életévét.
A legjobb mesemondókat könyvek-
kel, oklevéllel jutalmazzák.

Küszöböljék ki a kulturmunka terén mutatkozó hiányosságokat a „December 30” gyárban

Békét építő hazánk dolgozóit csakis
akkor tehetnek eleget munkahelyükön
a rájuk háruló feladatoknak, ha nap-
nap után fáradságot nem ismerő
szorgalommal igyekeznek elsajátítani
a technika és a tudomány újabb és
újabb vívmányait, ha figyelemmel kö-
vetik politikai és kulturális életünk
eseményeit. Ezért a gyárak és üze-
mek pártalapszervezetei, szakszerve-
zeti bizottságai és adminisztratív ve-
zetőségei elsőrendű fontosságu állan-
dó feladatként kell tekintsék a dolgo-
zók kulturális életének észszerű meg-
szervezését. A kulturmunka a dolgo-
zók öntudata fejlesztésének hathatós
eszköze.

Városunk egyes üzemeiben különös
gondot fordítanak a dolgozók politi-
kai és kulturális nevelésére. A „De-
cember 30” textilgyárban azonban ez
kevésbé tapasztalható. Ugyanis az
illetékes szervek a kulturmunkát el-
szigetelik a termelés kérdéseitől,
mintha nem tudnák, hogy ez mily
nagy segítséget jelent a termelés-
ben. Általában gyenge politikai ne-
velésben részesítik a munkásokat,
amiről az is tanuskodik, hogy az
üzem több ezer dolgozójának csak
igen kis hányadát tudták bevonni a
kulturmunkába. A politikai munka
hiányának egyik, a dolgozók elég
nagy százaléka jellemző vonása az,
hogy vonakodnak a kulturmunkában
való részvételről. Ebből következően
az, hogy a kulturmunkában és által-
ában a nevelési munkában részvevő
elvtársakat 3—4 munkakörrel kell
megterheljék s mivel tevékenységüket
nem is ellenőrzik idejében, hanem
hónapok muldán, igen későn veszik
észre, hogy bajok vannak — nem
megy a munka.

Ez történt a betűvető tanfolyamok
esetében is. A gyár vezetősége már
hónapokkal ezelőtt tervbevette az
írás-tudatosság felszámolását, de ter-
ve teljesítése érdekében oly gyenge
munkát fejtett ki, hogy a tanfolyam
legutóbbi vizsgáján a résztvevőknek
több, mint fele nem ért el kielégítő
eredményt s így még ma is 180 írás-
tudatlan van az üzemben. Közöttük
igen nagy a magyar anyanyelvű írás-
tudatlan dolgozók száma, mivel ezek
oktatásával eddig nem foglalkoztak
megfelelő mértékben az üzemben.

Semmivel sem különb az esti li-
ceumban tanuló 46 dolgozó helyzete
sem. Az adminisztratív vezetőség szá-
mukra sem teremtette meg a tanu-
láshoz szükséges feltételeket s így az
előadások látogatottsága egyre csök-
ken — az eredmények hova-tovább
mind kisebbek.

A szakszervezeti bizottság és az
ARLUS-kör tevékenységének gyenge-
ségét bizonyítja az, hogy az üzemben
egyáltalán nem tartanak orosz nyelv-
tanórákat, bár 78 dolgozó iratkozott
be erre a tanfolyamra. Tóth Lajos
elvtársnak, az üzemi bizottság elnö-
kének, sokkal nagyobb gondot kell
fordítania a betűvető tanfolyamok, az
esti liceum és az orosz nyelv-tanfolyam
kérdésére.

A politikai nevelés egyik leghathat-
osabb eszköze a sajtó, amely egy-
formán gazdag ismereteket nyújt ha-
zánk és a világ politikai és gazda-
sági helyzetéről, gyáraink, üzemeink
életéről, elmunkásaink teljesítményei-
ről, újításairól, észszerűsítéseiről.
Ezért a sajtóterjesztésre különösen
nagy gondot kell fordítani a gyár-
raink és üzemeink szakszervezeti bi-
zottságainak és pártszervezeteinek.
A „December 30” textilgyár sajtóterjesz-
tő munkaközössége ért el eredmé-
nyeket a sajtóterjesztés terén. A
szakszervezeti bizottság tagjainak
magán haladéktalanul meg kell
rendelniük az összes lapokat, mint
például a „Munka”-t, amelyre eddig
egyik sem fizetett elő. Különös-
képpen az ifjakat kell lapelölés-
re ösztönözni, mert az üzemben dol-
gozó száz és száz ifjú közül eddig
igen kevesen — mindössze 240-en —
fizettek elő a központi és helyi
sajtó termékeire.

A dolgozók egyik legértékesebb se-
gitője a könyv. A mindennapi
munka során felmerülő kérdésekre —
a termelés, a különböző tudományos
módszerek, újítások kérdéseire —
könyvből kapunk feleletet. E célból
gyáraink és üzemeink mellett, a ta-
nulási lehetőségek biztosítására,
gazdag könyvtárakkal ellátott mun-
kasklubok létesültek a népi hatalom
éveiben. A „December 30”-gyár mun-
kasklubjának könyvtárában is több,
mint 28.000 kötet vár a tanulmány-
nyos, technikai és szépirodalmi könyv
áll a dolgozók rendelkezésére román
és orosz nyelven, valamint az együtt-
elő nemzeti kisebbségek nyelvében. A
könyvtár vezetősége megértette mun-
kája fontosságát, amit mi sem bizo-
nyít jobban, mint az a tény, hogy a
Román—Szovjet Barátság Hónapja
folyamán az állandó olvasók száma
4027-re emelkedett és több, mint
7.660 könyvet kölcsönöztek az olva-
sók. Ebben az időben nagymér-
tékben növekedt az olvasók számát
az egyes termelési osztályokban mi-
nkódó vándorkönyvtárak is. Ezek ös-
zesen 653 könyvet adtak ki a dol-
gozóknak. A könyvtár vezetősége

azonban igen kis mértékben foglal-
kozott az ünnep alkalmával megje-
lent új könyvek ismertetésével. Csú-
pán egy-két könyvet ismertetett, azo-
kat is kisszámú közönség előtt.

A gyár kultúrelőben az említette-
ken kívül számos hiányosságot talá-
lunk. Így például a munkasklubban,
ahol az olvasóköröknek, a tánc- és
színjátszó csoportoknak kell munká-
jukat végezniük, igen gyakran akkor
tartanak termelési, vagy más kérdé-
seket tárgyaló gyűléseket, amikor a
kultúrcsoportoknak: a táncsoport-
nak, az énekárnak, vagy a zenekar-
nak lenne szüksége a teremre. Ilyen
alkalmakkor a kultúrcsoportok egyes
tagjainak is részt kell venniük a gyű-
léseken, ami teljesen felbontja a cso-
portokban uralkodó, amugysem tul
nagy rendet. A kultúrcsoportok —
főleg a táncsoport — tagjait politi-
kai nevelésben kell részesíteni, mivel
helytelen magatartással igen sok-
szor akadályozzák a kulturmunka
lendület kibontakozását. Több fi-
gyelmet kell fordítani a kultúrcsoport-
ok azon tagjaira, akik félőrs, vagy
órás késéssel jelennek meg a próbá-
kon és azután komolytalan magatartá-
sukkal zavarják a lelkesen, oda-
adón dolgozó társaikat.

A munkasklub vezetőségének és az
üzemvezetőségnek magára a klubhe-
lyiségre is nagyobb gondot kell for-
dítani. A klubban a nemtörődömség
számos jelét tapasztalhatjuk. Az ab-
lakok és a függönyök szennyesek, a
falakról itt-ott leomlik a vakolat, mi
több, már hosszabb ideje a szinpadra
is becsúsz az eső.

Készen kell lenni a kulturmunka-
ban észlelt igen sokrétű súlyos hiá-
nyosság mellett eredményeket is ta-
lálunk. Ott-hat hónappal ezelőtti pé-
ldául még sem az énekár, sem a ze-
nekar, sem pedig a színjátszó együt-
tes nem működött. Ennek ellenére az
elért eredmények nem válnak ki
önmegnyugtató, meglegedést a
„December 30”-gyárban. Ellenkező-
leg, arra kell ösztönözni a gyár
minden egyes dolgozóját, hogy a jö-
vőben fokozott hozzájárulással ve-
gye ki részét az üzem kultúrelé-
ből.

Az üzem összes vezetőségei, a
pártbizottság irányításával, a jö-
vőben minden alkalatt megragadva tö-
rekedjenek arra, hogy a kultúrelőben
észlelt összes hiányosságokat hala-
déktalanul felszámolják, mert csakis
így teljesíthetik a kultúrforradal-
munkból reájuk háruló nagyszemű
feladatokat.

Barabás Dezső

A temesvári Állami Színház magyar tagozatának aradi vendéglátása

Népköztársaságunkban alkotó mó-
don érvényesül a lenni-sztálini nem-
zeti politika. E tények egyik nagy-
szerű megnyilvánulása az a messze-
menő támogatás is, amellyel kormá-
nyunk és pártunk a nemzeti kisebbsé-
gek kulturális fejlődését biztosít-
ja.

Számos városban létesültek a
nemzeti kisebbségek anyanyelvén
működő színházak, vagy a román
állami színház mellett tagozatok,
amelyeknek feladata az illető hely-
ségben élő egy vagy több nemzeti
kisebbség kulturájának fejlesztése.

Temesváron például a Román Ál-
lami Színház mellett német és ma-
gyar tagozat működik, ugyanakkor
szerb énekar is létesült. Az a pé-
ldás egyetértés, amely a különböző
nyelvű színházak dolgozóit között
Temesváron kialakult, elsősorban a
temesvári városi pártbizottság és a
néptanács kultúrasiállya helyes irá-
nyító tevékenységének tudható be.

Néhány nap előtt városunkban
szerepelt a temesvári Állami Színház
magyar tagozata vidám tarkaműsor-
ral, amelynek „Mindenből minden-
kinek” címet adták. A temesváriak
előadása alkalmas arra, hogy meg-
állapítsuk az együttes jelentős fej-
lődését a művészi izlés, a mérték-
tartó előadási forma terén.

Josan Emil, mint a temesvári Ál-
lami Román Színház főrendezője,
segítette keresztül a fiatal együttest
a kezdeti nehézségeken. Ma megál-
lapíthatjuk, hogy Josan Emil tevé-
kenysége a magyar együttes fejleszté-
sében nem volt eredménytelen.

Általában a tarka műsorok számos
lehetőséget teremtenek a művészi
törekvéssel ellentétes kilengések el-
követésére. Ilyesmivel azonban a te-
mesvári együttes műsorában nem
találkoztunk. Néhány szereplő, mint
Schnell Inge és Török Sándor, a te-
mesvári opera szolótársai, akik
vendégként léptek fel a magyar
együttes műsoros estjén, — való-
sággal elbűvölték a közönséget mű-
vészi teljesítményükkel.

Mértéktartást és igényességet lát-
tunk Rappert Károly összekötő szö-
vegében. Rappert, mint előadó mű-
vész is komoly fejlődésről győző-
dik meg az aradi közönséget. Ha össze-
használtuk a temesvári együttes
tarka estjét az Aradon mindgyak-
rabban látható esztrád műsorokkal,
szembetűnik az elvszerűség a temes-
váriak által előadott szatírákban.

Olyan számokba, mint egy labda-
rugó mérkőzés rádióközvetítésének
paródiája, sokszor bántó parlagas-
ságot visznek be a vidám műsorok
rendezői. A Péter János által elő-
adott tréfás rádióközvetítés a ter-
meszetesség és éppen ezért a hiteles-
ség érzését keltette a nézőkben,
noha a tréfa nem nélkülözte a tuda-
tos felmagyarázt nevetélt elemeket.

Egyre gyakrabban találkoztunk a
szinpadokon régi operettek dilla-
máinak, elsősorban Kálmán és Le-
hár műveinek felelevenítésével. Ez-
uttal ezen a téren is kellemes me-
glepetésben volt része a hallgatóság-
nak, mert az együttes nem különbö-
ző operettek slágerszámain volt a
szinpadra, hanem egy-egy operett-
nek, így a Csárdáskirálynőnek és a
Vig özvegynek összefüggő részleteit
mutatták be pergő előadásban.

Josan rendezőnek legfőbb érdeme,
hogy néhány hivatásos színész kére-
főleg a termelésben dolgozó tehetsé-
ges műkedvelők közül szervezett elő-
adógárdát, amely, a művészi irá-
nyítás nyomán komoly fejlődésről
tett bizonyosságot.

Külön érdeme a temesvári Állami
Színház magyar tagozatának, hogy
helenként többször Temesvártartó-
mány különböző községeiben lépnek
fel és munkájukkal hozzájárulnak a
falusi magyarnyelvű dolgozók kultu-
rális, művészi fejlődéséhez. Ugyan-
akkor a haladózselemű színjátszás
eszközeivel csapást mérnek a falusi
osztályellenesre, amely reakció-
propagandát igyekszik kifejteni a
dolgozók körében.

Aradon csupán két előadást tar-
tott a temesvári Állami Színház ma-
gyar tagozatának együttese. A
közönség mindkét alkalommal telje-
sen meglátotta a színház nézőterét,
s ez is igazolja az igyekvő együttes
játéka iránt megnyilvánuló érdeklő-
dést.

B. B.

Sütő András:

HAJNALI GYŐZELEM

ezből előtt. Aztán éles ugatással ug-
rott neki Dudásnak.
— Menj az örgödbe — morgott az
ember és belerugott a kutyába.
Megkocogtatták az ablakot.
— Ki az? — kérdezte Kovács riad-
tan.

— Mi vagyunk, János. Eressz be,
dolgunk van veled.

Kovács ingben és gatyában jött
előbük az ajtóba. Gyanakvón nézte
meg őket. A zajra felesége is fel-
ébredt, ijedten húzta magára a le-
csúszott takarót.

Beléptek. Sapkájukat a térdükhöz
vergették.

— Tudod-e János, miért jöttünk
hozzád ebben az időben?

— Honnan tudnám? — kapta fel a
fejét Kovács s igyekezett közömbös
arcot vágni.

— Tudhatnád pedig — szölt köz-
be Tótyer. — A gróf hazajött és el-
akarja venni földünkét. Az enyémet,
a tiedet, mindnyájunkét, akik az erdő
mögötti táblából részesültünk. Ha
Dudás nem utazik el az éjezaka, hogy
megakadályozza, megint a nyakunkra
kényszeríti. Te is érdekel vagy, hozzá
kéne járulj valamivel az utiköltség-
hez...

— Minek akartok bemenni?

— Minek, — állott elébe Dudás —
annak, hogy megmondjuk a pártból:
a gróf ur háborús bűnös. Olyan hi-
rek járnak, hogy ő lövette főbe Kapa
Marci. Akkor háborús bűnös és ak-
kor nem jogosult még az 50 hektár-
ra sem. Erved, János?

— Ertem — bólintott Kovács és a
feleségére pillantott.

— Az magára húzza nyakig a takarót,
csak a két szeme éggett, égette Ko-
vács János lelkét.

— Ehhez tudnád te nekünk segítsé-
get adni, — szólalt meg Tótyer is.
— Hozzájárulhatok, — mondta Ko-
vács elgondolkodva s körmével apró

kereszteket vágott az asztal sima
lapjára. Kis idő múlva felkelt, sokáig
matatott a kabátja zsebében, pénzt
vett elő s bizonytalan mozdulattal ült
vise a kanapéra.

— A pénz nem elég — mondta Du-
dás. — Ha nem viszünk elég bizo-
nyítókat a grófról, hiába megyünk.

Kovács megrezent.
— Magunk között vagyunk, mond-
d el, mi történt a somosi hegyen...

— Mondd el, János — szölt rá pa-
rancsolóan az asszony is.

Csend lett, mely csend. Ko-
vács János alvástól gyűrött, csontos
ábrázatán remélt szuhant át.

— János, — recsegett rá Dudás —
ne gondold, hogy hallgatással meg-
mentheted a gróft, azt te sohasem
fogod megmenteni, mert ugyis hábo-
rus bűnös, csak egyelőre nem tudjuk
bizonyítani. De be fogjuk bizonyí-
tani. És akkor nem lesz helyed közöt-
tünk. Hallgadsz meg János, amit
mondok. Te azt hiszed, visszajöhét
az uri világ. Rosszul számítász Já-
nos, mert amíg mi élünk, amíg fiaink
élnek s amíg a hegyek és a kövek
éneke, addig ne remélj semmit, Já-
nos.

Kovács felemelte fejét s ránézett a
három csoportra. Tekintete
beleragadt Dudás mélyárku, sötét
szemebe. Tótyer és Muresan konokul
egyesedtek előre. Mintha a szemük-
kel akarták volna a szót kihuzni be-
lőle.

— Mit bámultok egy! — tört ki
készséggel. — Még mindig azt
gondoljátok, hogy én is bemocsok-
tam a lelkeimet a somosi hegyen?

— Szóval ott voltál... A grófról...
— mondta Dudás csendesen.

— Nem tagadhatom, de becsület-
esen nem mondom, annyi közöm se
volt az egészhez, mint akármelyik-
őtöknek. A gróf, meg az a csonka-
fülű ezredes, ok ketten intézké-

— Hát akkor mondjad — lépett
előre Muresan.

— Ok ketten intézké — folytatta
Kovács. — En a hámat varrtam, mert
elszakadt volt a szentkeresztiesi be-
kötél... szóval a hámat varrtam, mi-
kor valami táborioldár három
embert hoznak az ezredes elé, aki egy
autó mellett a grófról beszélgetett.

Nézem őket: az egyik Kapa Marci,
nem nézett felém, nem látott meg,
erősen nagy kavargás volt. Annyi
menekült életemben nem láttam.
Marciának a szeme dagadt volt, a szá-
ja csupa vér. Nagyon megvenék. Mi-
kor a gróf meglátta, csak annyit mon-
dott: „Hát itt vagy te, jómadár? No,
majd megmutatom, mi a becsület”. Azt
mondja az ezredesnek: „Tudod ki ez
az ember? Az én cselédem. Löved
főbe, mint a kutyát. Mikor ez meg-
hallotta, hogy az oroszok átkeltek a
Maroson, megverte az ispanomát és
a lovászyerekket együtt megsejtozték.

A két kocsi-lovammal, az utolsó pil-
lanatban, amikor minden készen volt
és indulni kellett volna. Ördög buj-
jék a bűdös kommunisztájába...”

— A csonkafülű csak bólintott és azt
mondta: „Tehát az ellenségéggel cimbo-
ráló szökevény”. En csak zöldültem,
a gróft, meg az ezredes aztán még
galagolyt valamint németül, azt már
nem értettem.

— Na és? mondjad...

— Usonnatájt megyek a lovakat
ibatni — hát, uram isten, mit látk
a kutyát? Azt gondoltam, mindjárt
meghalok. Kapa Marci volt ott, meg
a három rongyos honvéd. Mintha
most is látnám. Kék volt, mint a sze-
der. Az ág himbálózott vele s a var-
jak kerülgették. Az egyiknek tálba
volt a nyakában: „Halál az árulók-
ra”. Ezt volt ráirva.

A gróf zsebedugott kézzel nézte
messziről s mikor a lovakat meglat-

tam, csak annyit mondott: „János,
aztán okulj az esetből”. En akkor
ugy megijedtem, hogy enni sem tud-
tam. Hej, gondoltam magamban, nem
jó az urakkal tengerlyt akasztani. A
varjak belebe kerülsz, mint szegény
Kapa Marci.

— Aztán jött ez a nagy változás.
Ti azt mondtátok, mondjam el,
amit láttam, de gondoltam, mi lesz,
ha felülkerekednek az urak, az ő ke-
zükben lesz a hatalom. Akkor én is
odajutok, ahová Kapa Marci. Hall-
gassatok ide. Azt mondtam magam-
ban: Ha véletlenül megváltozik a vil-
ág, egy szép napon csak bejön vala-
ki: Kovács János, maga volt az, aki
a gróft beárulta a kommunisztáknak?
Hát én voltam, na, jöjjen velünk. S
látjátok, a szegénységet túlélt az em-
ber. De a halál azt nem lehet túlé-
lni. Hát így gondolkodtam.

Csend volt. Szinte hallani lehetett
a szívük dobogását.

— Mikor visszajöttünk Pestről, ugy-
ként, mint az istent, ne szóljak senki-
nek. Mert, mondja, ő próbálta meg-
menteni, de nem lehetett. A katonai
törvények... pénzt adott nekem, azt a
rongyos gumisizmát, meg a felesé-
gemnek valami ruhaneműt. Azonkívül
becsületszavára ígérte, hogy mikor a
birtokát visszaszerzi, őt holdat ad ne-
kem a Kiskut völgyében. Ingyen...
csak hallgassak...

— Gyenge ember voltál, János —
nézte szomorúan Dudás.

— Gyenge voltam, szegény ember
voltam.

Dudás kemény hangon szölt rá:
— Mi le szegények vagyunk, a sze-
gényember nem lehet becsületlen. Nem
szabad! Nem lehet! Aki szegény, le-
gyen erős. Legyen becsületes. Telje-
sítse a kötelességét. Ne árulja el a
társait.

— Igazad van, Dudás — bóloga-
zott letörtén Kovács. — Neked is ig-
zad volt, Kati.

— De add írásban, amit mondtál
— folytatta Muresan.

— Nem tudom én azt mind le

NEMZETKÖZI SZEMLE

A szovjet jegyzék nemzetközi visszhangja

Sohasem mutatkozott meg élesebben a tökéletes kormányai és népei közötti tátony szakadék, mint amikor a Szovjetunió november 13-iki jegyzéke nyilvánosságra került. Amíg valamennyi nép forró lelkesedéssel fogadta az európai kollektív biztonság megteremtése céljából összeurópai értekezlet összehívására vonatkozó szovjet javaslatot, addig egyes tökéletes kormányai háborús terveik sikerének veszélyeztetését látják olyan tárgyalásokban, amelyek például Németország békés egyesítése érdekében hívják össze.

Sürgős-forgás, ide-oda utazgatás, mellébeszélésekkel teli nyilatkozatok jellemzik a londoni és párisi egyezményeket kiigazító körök lázas tevékenységét napjainkban. A szovjet jegyzékből kicsendülő félrengyarázhatatlan békés szavak, látható zavart keltett a háborús berkekben, kapkodást, amelyet csak nehezen lehetne szánalmas dadogással leplezni.

Leginkább a bonni kormány feje, Adenauer remélt meg még a gondolatától is annak, hogy tárgyalóasztalhoz kell ülnie olyan európai országok küldötteivel, amelyeknek népei következéssel küzdenek a fasizmus utójálesztése ellen.

Ismeretes, hogy milyen tüzfészket képez Németország kettősszáltság, nyugati-Németország fellegvárja. Természetesen nem létezik egyetlen nép sem, amely éppen a veszedelem ismeretében ne ragaszkodna Németország békés egyesítéséhez, a békeszerető, demokratikus Németország megteremtéséhez. E nagyszerű törekvés véghezviteléhez vezető út világítja meg a Szovjetunió jegyzéke.

A francia közvéleményben is a legkedvezőbb benyomást váltotta ki a szovjet jegyzék, de reméltet okozott a francia háborús körökben. A „La Croix” című francia lap például azon kesereg, hogy a szovjet jegyzék nagy zavart keltett a nyugati-Német kormánykörökben, noha ezek igyekeznek higgadtan mutatkozni: „A szovjet jegyzék hatása leginkább akkor érezhető majd a hatást, amikor sor kerül a nyugati-Német Szövetségi Tanácsban a londoni és párisi egyezmények ratifikációs vitájára” — állapítja meg a lap.

Egy másik párisi újság, a „Paris Presse l'Intransigeant” viszont arra a következtetésre jut, hogy „A szovjet jegyzék célja végső fokon arra is irányulhat, hogy az európai keleti országok tömbjéhez vezesse az atlanti tömbbel szemben.”

Lehetetlen észre nem venni a „Páris Presse l'Intransigeant” mögött álló politikai körök célját: a „veszedelem” hangzatosával akarják a nyugateurópai uniós szükségességét alátámasztani. Mondanunk sem kell azonban, hogy az ilyen kísérletek eleve kudarcra vannak ítélve, hiszen a Szovjetunió sohasem hagyott kétséget aziránt, hogy szembeeszel mindenféle katonai tömb alakításának gondolatával.

Nyilvánvaló, hogy olyan javaslat, amelyet csaknem valamennyi európai ország kormányának elküldtek és amely az összes európai országok, valamint az Amerikai Egyesült Államok küldöttéinek összehívását ajánlja — minden világméretű és társadalmi berendezkedésre való tekintet nélkül, — még csak a látszatát sem keltetheti valamilyen katonai alakulat összekovácsolására irányuló törekvésnek.

Az a tény, hogy eddig Lengyelország, Csehszlovákia, Románia, Magyarország, Bulgária, Albánia és a Német Demokratikus Köztársaság kormányai jelentették be: készek résztvenni a Szovjetunió által javasolt értekezleten, azt igazolja, hogy az említett országok kormányai valóban egységesen hazájuk népével. A nép akaratát fejezi ki a finn kormány nyilatkozata is, amely szerint Finnország részt vesz a Szovjetunió által javasolt értekezleten. Nem

kétséges, hogy az említett kormányok példáját valamennyi békeszerető érdekelt kormány követi majd.

Bizonyos azonban az is, hogy a Szovjetunió jegyzékének őszinte békeakaróit tanuskodó hangja még fokozni fogja a tökéletes országok népeinek nyomását azokra a kormányokra, amelyek a háborús szerződések ratifikálását előnyben részesítik a biztonság megteremtésére irányuló egyezmény megkötésével szemben.

Említsük még például a „Frankfurter Rundschau” nyugatnémetországi lap cikke, amely szerint a legbiztosabb vizsgálat alá kell venni a szovjet javaslatot.

„Ugy látjuk, — írja a lap, — egyáltalán nem meglepő, ha a szovjet kormány azt az óhaját fejezi ki, hogy még a londoni és párisi egyezmények ratifikálásának vitája előtt össze kell hívni az összeurópai országok értekezletét. A helyzet világos, — írja továbbabban a lap. — A szovjet kormány elismeri a nyugati világ társadalmi és politikai felépítését, sőt az északiatlanti tömböt is, de ragaszkodik ahhoz, hogy ne alakítsák meg a német hadsereget. Ha ez a hadsereg megalakul, Németország egyesítése hosszú időre ábránd marad.”

Pozitív álláspontot foglalnak el a szovjet javaslattal kapcsolatosan olyan polgári politikusok, mint például Daniel Mayer, a francia nemzetgyűlés külügyi bizottságának elnöke, aki kijelentette, hogy kedvező választ kell adni a kollektív biztonságra vonatkozó szovjet jegyzékre. Ilyen nézetnek ad kifejezést a „Humanité”, is, amely azt írja, hogy „Franciaországban fel kell használni a kínálózó alkalmat arra, hogy megakadályozza a német militarizmus feltámasztását és megővja az ország tartós biztonságát. Az összeurópai értekezlet csak akkor lehet hatékony, ha még a londoni és párisi egyezmények ratifikálásának vitája előtt összeül, mielőtt a hitlerista tábornokok utójálesztései agresszív hadseregüket.”

Amint látjuk, lényeges különbség van egyes tákés országok kormányainak magatartása és a néphangulat között. Nem vitás, hogy a szovjet jegyzék mellett a többség tör lándását: a világ békeszerető népei, amelyek elkerülhetetlenül győzedelmeskedni fognak a háború szervézői fölött.

Az ENSZ-tagság az összes államok elvitathatatlan joga

Az ENSZ október 29-én tört rá az új tagok felvétele ügyének tárgyalására. Az ENSZ különböző szervei több mint 7 éve foglalkoznak ezzel a kérdéssel anélkül, hogy egységes megoldásra jutottak volna. Hazánk dolgozó élénk figyelemmel kíséri a kérdés megoldását, hiszen Románia is azon államok között van, amelyek jogosan várják az ENSZ-tagság sorába való felvételüket.

Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország már 1946-ban a Szovjetunióval együtt kötelezettséget vállaltak arra, hogy támogatni fogják Bulgária, Magyarország, Románia, Finnország és Olaszország az ENSZ-hez intézett felvételi kérését. Azonban az imperialista államoknak ebben a kérdésben tanúsított magatartása azt bizonyítja, hogy nem tettek eleget ennek a vállalásnak. Mentségüként könnyen hangoztatják, hogy ők nem szavazták le egyetlen állam felvételét sem, csak tartózkodtak a szavazástól. De vajon a szavazástól való tartózkodás mi, ha nem burkolt ellenszavazás?

Az idei 9-ik ülészek tárgyalásának központjában a tavaly létesített „jószolgálati bizottság” jelentése és az ebből származó kérdések állnak. A vita elején a „jószolgálati bizottság” beszámolójában leszögezte, hogy a bizottságnak nem sikerült pozitív eredményeket elérnie a munkálataiban és az új tagok felvételi kérésének megoldása a közgyűlésre vár.

Miért nem juthatnak a tagállamok képviselői egységes álláspont-ra? Miért olyan nehéz az ENSZ tag-sorába való bejutás? Erre választ mindenekelőtt az imperialista államok — Egyesült Államok, Anglia és az általluk „pártfogott” államok — magatartásában kell keresnünk. Ugyanis a fentemlített államok az új tagok felvételénél egyes államokat előnyben részesítenek, másokat mellőznek. E megkülönböztető politika okára könnyen rájöhetünk, ha szemügyre vesszük az Egyesült Államok által támogatott országokat. Az imperialista államok csakis olyan államok felvételét támogatják, amelyek szavazzák meg, mely országok politikai felépítése megfelel az imperializmus érdekeinek.

A népi demokratikus államok mellőzése irányuló magatartásuk igazolására felhozott érvek — hogy a kérdéses államok nem felelnek meg az ENSZ alapokmányának és hogy ezek az államok nem óhajtanak együttműködni az ENSZ-szel — teljesen alaptalanok és mesterkélték. Ezzel szemben teljes mértékben áll a megállapítás, hogy az Egyesült Államok akadályozza felvételüket az ENSZ-be, mert a népi demokratikus országok részvétele gengyenteli az amerikai „szavazógép” erejét.

Az ENSZ alapokmányának IV-ik cikke szerint: „Az Egyesült Nemzetek tagsága nyitva áll minden más békeszerető állam előtt, amely a jelen alapokmányban foglalt kötelezettségeket vállalja és a szervezet megkötésére és hajlandó”. Ha megvizsgáljuk a népi demokratikus országok bel- és külpolitikáját, teljes mértékben megfelelnek a követelményeknek. Az imperialista államok megkülönböztető politikája a legdurvább megsértése az ENSZ alapokmány pontjainak.

A Szovjetunió ezzel szemben a kérdés felvetése óta harcol az összes államok jogos felvételéért. A Szovjetunió minden egyes javaslata a vitás kérdés megoldására, az ENSZ megerősödésére, tekintélyének megszilárdulására, az összes népek jogainak megvédésére irányul. Ezért most is, — mint már annyiszor — felhívja az ENSZ Bizottsági Tanácsát, hogy vizsgálja meg ismét Albánia, a Mongol Népköztársaság, Bulgária, Románia, Magyarország, Finnország, Olaszország, Portugália, Jordánia, Nepal, Ceylon és Líbia kérését és ezután ajánlja ezen államok egyidejű felvételét az Egyesült Nemzetek Szervezetébe.

G. H. Szakszin szovjet megbízott számos példával mutatott rá: a népi demokratikus országok politikai, gazdasági, kulturális életében elért hatalmas eredmények arról tanuskodnak, hogy ezek az országok a népgazdaságok békés ágának fejlesztésére törekednek. Hangsúlyozza továbbá, hogy a népi demokratikus országok külpolitikája a béke fenntartására, az összes államokkal való baráti együttműködésre irányul. A Szovjetunió kész támogatni azoknak az országoknak a felvételét is, amelyeket az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország támogatnak. A szovjet küldöttség kijelenti, hogy az együttes felvétel megoldása Ceylon, Nepal, Líbia és Jordánia kérését is, melyekhez az ázsiai közel- és középkeleti országok ragaszkodnak.

Az Egyesült Államok az egész ülészek alatt szembelyezkedett a tagállamok többségének véleményével. A közgyűlés politikai különbszóltsága a napokban fejezte be az új ENSZ-tagok felvételére vonatkozó kérdés megvizsgálását. Az ülészek India és Indonézia határozatát vezeték fogadta el egy szavazati többséggel, melynek értelmében az összes benyújtott kéréseket a Bizottsági Tanács veszi át.

Az Egyesült Nemzetek Szervezetének az eddigi tevékenységében nem sikerült betöltenie hivatását. Nem vált valóban egyetemes szervvé, mivel az európai és ázsiai országoknak az egyharmadát képviseli.

Bakács Béla,
Kocsik Agnes

Az ENSZ politikai bizottsága belejezte az atomenergia kérdésének általános vitáját

NEWYORK. (Agerpres.) — A TASZSZ jelenti:

Az ENSZ közgyűlésének politikai bizottsága november 17-i délelőtti ülésén India és a Szovjetunió képviselőinek beszédével lezárta az atomenergia békés felhasználásával kapcsolatos nemzetközi együttműködés kérdésének általános vitáját.

A megalakítandó nemzetközi szervről szólva Menon kijelentette, hogy a szervezet részvevőit nem volna szabad nyersanyagszállító és nyersanyagfeldolgozó országok szerint osztályozni. Az ENSZ-nek — mondotta — sem közvetlen, sem közvetlenül nem szabad előmozdítania a gyarmati kizsákmányolást. Kijelentette, hogy India nagy mennyiségben szállíthat más országoknak urániumot, thoriumot és más anyagokat, amelyek később egyre

inkább feldolgozott állapotban fog rendelkezésre bocsátani. Indiának azonban — hangsúlyozta — biztosítékot kell kapnia arra vonatkozólag, hogy a szállítandó anyagokat sem közvetve, sem közvetlenül nem fogják atomfegyverek gyártására felhasználni.

A. J. Visinskij, a szovjet küldöttség vezetője összegezte az általános vita során elhangzott felzólalásokat. Kitént — mondotta, — hogy a legnagyobb figyelmet a következő kérdésekre fordították:

1. a nemzetközi együttműködés alapelveinek kérdése; 2. a nemzetközi szerv megalakításának elvei; 3. a nemzetközi szerv és az ENSZ közti kapcsolatok kérdése; 4. az atomenergia békés felhasználása és háborús célokra való felhasználása közötti megkülönböztetés kérdése.

dése; 5. a nemzetközi szerv szerepe és fontossága az iparilag gyengén fejlett és villamosenergia termelésére rászorult országok fejlesztésének előmozdításában.

Az atomenergia békés felhasználása terén csak akkor fogunk valóban jelentős haladást elérni — mondotta, — ha megszüntetjük az atomfegyverek gyártásának minden lehetőségét, e fegyverek használatát törvénytelennek minősítjük és az atomenergiát csak egyetlen célra fogjuk felhasználni: az emberiség békés szükségleteinek kielégítésére.

Visinskij végül az iparilag gyengén fejlett országok kérdését vetette fel az atomenergia felhasználásával kapcsolatban.

A politikai bizottság következő ülésén megkezdik a határozati javaslat részletes vitáját.

A hidegháború többet árt az USA-nak, mint a Szovjetuniónak

NEWYORK. (Agerpres.) — A „New York Herald Tribune” „Az európai közöny” címmel cikket közöl Walter Lippmann, az ismert kommentátor tollából.

„Az amerikai megfigyelő Nyugat-Európában azonnal számot adhat magának arról, hogy az év folyamán nagy változás állt be a nyugateurópai országok magatartásában az Egyesült Államokkal szemben” — állapítja meg sajnálkozó Walter Lippmann, majd hozzáteszi, hogy az európai-amerikai kapcsolatok lazulása nagy mértékben az amerikai kormány „hangzatos szavai és silány tettei” közti szembeütközésének tulajdonítható. Ez a bizalomvesztés az európai népek körében „kellemetlen és zavaró helyzeteket” terem.

„Az európaiak azt szeretnék — vonja le a következtetést Lippmann —, ha kevesebbet avatkoznának bele a belügyeikbe. Most, a választások után, igyekeznek kielégíteni az ingerültséget, amelyet a nyugateurópai országok belügyeibe való túlzott beavatkozásunk váltott ki. Meggyőződés, hogy az, amit mi hidegháborúnak nevezünk, többet árt az Egyesült Államoknak, mint a Szovjetunióknak. Gyökeresen meg kell változtatnunk külpolitikánkat, még pedig sürgősen.”

Tovább tart a londoni hajógyári munkások sztrájkja

LONDON. (Agerpres.) A TASZSZ jelenti:

Immár két hónapja lesz, hogy a londoni kikötő hajógyárainak 8000 munkása tiltakozó sztrájkba lépett, mert elbocsátották őket társukat. A sztrájk letörésére irányuló minden kísérlet hiábavalónak bizonyult, mint-hogy a munkások határozottan kijelentették, nem állnak munkába, míg nem teljesítik követeléseiket.

November 17-én a londoni kikötő villamosberendezésénél dolgozó mintegy 300 munkás szolidaritása jelöl szintén sztrájkba lépett és a kimerítő túlórázás rendszer beszüntetését követeli.

A Reuter ügynökség jelentése szerint ez az újabb sztrájk nagyon lelassítja a kikötői munkát, mivel a villamosberendezésnél dolgozó munkások kezelték az emelődarukat és a villamos-szivattyú telepeket, ahonnan a dokkoknak vízzel való megöltését irányították.

Amerikai szenátorok az USA külpolitikájának felülvizsgálását követelik

WASHINGTON. (Agerpres.) — William Knowland, a szenátus republikánus tagjainak vezetője, a szenátusban agresszív beszédet mondott a visszautasított a békés együttműködés eszméjéről. Ezt a kijelentését számos szenátor tiltakozással fogadta. William Fulbright demokrata szenátor például „veszélyesnek” minősítette Knowland kijelentését és felhívta a figyelmet arra, hogy az Egyesült Államok az erőszakpolitika — hangsúlyozásával kockára teszi a többi nemzet bizalmát. „Kevesebb nyilatkozatra és felelősségteljesebb magatartásra van szükség külpolitikánkban” — mondta Fulbright, s azt követelte, hogy a kongresszus változtatson ezen a politikán.

Lyndon Johnson szenátor, a szenátus demokrata frakciójának vezetője is az Egyesült Államok külpolitikájának megváltoztatására mellett nyilatkozott.

Rövid külföldi hírek

A Vietnámi Demokratikus Köztársaság és a Mongol Népköztársaság kormányai elhatározták, hogy a két ország között diplomáciai kapcsolatot létesítenek.

Martino, Olaszország külügyminisztere levelet intézett A. E. Bogomolov szovjet nagykövethoz és megkérte, hogy tolmácsolja a Szovjetunió kormányának az olasz kormány közönetét az árvízkarosult salerno-i lakosságot iránt tanúsított rokonszenvért, valamint a karosultak megsegítésére folyósított 25.000 rubel segélyért.

A Koreai Népi Demokratikus Köztársaság belügyminisztériuma bejelentette, hogy hajlandó szabad közlekedést és tevékenységet biztosítani Észak-Korea rész területén a délkeleti pártok és tömegszervezetek vezetőinek, a délkeleti nemzetgyűlés képviselőinek és a lakosság minden rétegét képviselő személyeknek, amennyiben azok Korea békés egyesítése érdekében akarnak tevékenykedni.

A kínai nép lelkesen támogatja a szovjet javaslatot

PEKING. (Agerpres.) — Az Uj Kína jelenti:

A kínai közvélemény részletesen kommentálja és nagy lelkesedéssel helyesli a szovjet kormány november 13-i jegyzékét.

Európa központi kérdése most a német kérdés — írja a „Guanminszibao”. — E kérdés megoldása döntő fontosságú az európai béke és biztonság megővése szempontjából. A Szovjetunió következetesen a legnagyobb erőfeszítéseket tette Németország egységesének helyreállítására és békeszerető, demokratikus és független állammá való átalakítása érdekében.

A kínai nép — írja befejezősül a lap — mélyesen átérzi a béke nagy fontosságát, érdeke a béke megővése Ázsiában és Európában egyaránt. Az európai kollektív biztonsági rendszer megteremtését szolgáló összeurópai értekezlet összehívására vonatkozó szovjet javaslat, mindenben megfelel valamennyi békeszerető nép törekvéseinek. A kínai nép lelkesen támogatja a

szovjet javaslatot és készen nyilatkozik arra, hogy megfigyelőket küldjön az értekezletre.

A „Gunzenszibao”, az összkínai szakszervezeti szövetség sajtószerve hangsúlyozza, hogy: „A háborús veszély elhárításának és az európai béke megőrzésének egyetlen útja van, s ez egy összeurópai kollektív biztonsági rendszer megteremtése. Egy ilyen rendszer megalapozná a békés együttműködést Európában, előmozdítaná a német kérdés megoldását és lehetővé tenné a béke megszilárdítását nemcsak Európában, hanem Ázsiában és az egész világon is.

A Tientsinben megjelenő „Dagunbao” című naplap ezeket írja vezércikkében:

A szovjet javaslat nehéz helyzetbe hozza az Egyesült Államokat és az amerikai politika uszályhordozóit. Az összes európai országok népei és számos európai politikus nagy lelkesedéssel és sok reménnyel fogadta a szovjet javaslatot.

Mendés-France tengerentuli látogatása az amerikai sajtó tükrében

WASHINGTON. (Agerpres.) — Mendés-France francia miniszterelnök november 17-én Kanadából az Egyesült Államokba utazott. Az amerikai napilapok és sajtóügynökségek kommentárjaiból világosan kitűnik a francia miniszterelnök amerikai látogatásának célja: biztosítani kívánja „jószándékáról” az amerikai kormányt és el akarja osztani az amerikaiak bizalmatlanságát vele szemben. Az Associated Press szerint az amerikai hivatalos körök sokkal kedvezőbben vélekednek a francia miniszterelnökről, amióta annyi erőfeszítést tett a nyugatnémet Wehrmacht ujjalesztését célzó amerikai politika valóra váltására és — a „Newsweek” című folyóirat megállapítása szerint — különösen amióta kijelentette, hogy a londoni és párisi egyezmények ratifikálása előtt visszautasít minden tárgyalást a Szovjetunióval.

Az Associated Press felsorolja, milyen kérdések kerülnek megvitatásra a francia miniszterelnök washingtoni megbeszélései során. A hírügynökség jelentése szerint Mendés-France elsősorban a november 13-i szovjet jegyzék nyomán elő-

állott helyzetet fogja megvitatni az amerikai hivatalos körökkel.

Az Associated Press tudósítójának véleménye szerint a washingtoni értekezleten természetesen első sorban „a londoni és párisi egyezmények ratifikálásának eshetőségeit fogják megvitatni; a vitára december első felében kerül sor a francia parlamentben.”

Az amerikai sajtóügynökségek jelentése szerint Mendés-France a délvietnámi francia expedíciós hadtestnek szánt amerikai hitel „létfonosságú problémáját” is megvitatja az amerikai külügyminisztériumban.

Az Associated Press a továbbiakban azt is megemlíti, hogy a tárgyalások során a fokozódó gyarmati megtorlásokkal kapcsolatban előállott északafrikai helyzetet is megvizsgálják, megvitatják továbbá a párisi egyezményben előírt francia-nyugatnémet „gazdasági együttműködés” kapcsolatos kiltásokat is. A hírügynökség szerint arra is sor kerülhet, hogy amerikai részvevő tárgyaljanak az északafrikai francia-német gazdasági tervekről kapcsolatban.

McCarthyt leváltják tisztségéről

WASHINGTON. (Agerpres.) — A republikánusok — mint ismeretes — vereséget szenvedtek a legutóbbi választásokon, s emiatt leváltják a főbizottsági bizottságok elnökeit, köztük a hírhedt McCarthyt is. McCarthy helyét az amerikaiellenes tevékenységet felülvizsgáló bizottságban John McClellan demokrata szenátor fogja elfoglalni. A képviselőház ugyanilyen célú bizottságának elnöki tisztjét Francis Walterrel, a demokrata párt tagjával töltik be. Ezt a tisztséget eddig McCarthy munkáltára, az ugyancsak republikánus Velde látta el.

Az állásvesztés sok előjogotlósítja meg Wisconsin szenátorát. Jóllehet McCarthy a választások folyamán mindent elkövetett, hogy ez a két állás a republikánusok kezén maradjon, az amerikai választók világosan kimutatták, hogy megvetik a „wisconsini boszorkányvadász” fasiszta mesterkedéseit. A választásokon megbuktak mindazok a republikánus jelöltek, akiket McCarthy személyesen támogatott.

A „New York Times” egyik legutóbbi számában elemzi az amerikai nép magatartását a mccarthysta demagógiával szemben. A lap szerint „McCarthynek és munkatársainak szélsőséges jobboldali magatartása nem bizonyult hasznos dolognak a választásokon”. A lap még hozzáteszi, hogy „noha a választások eredménye még nem jelenti McCarthyt és a mccarthyzmus politikai kímulását”, annyit azonban mégis bizonyít, hogy „a szenátor nevének felhasználása” sok jelöltjének nem hozott sikert.

Tiltakozó tüntetések Olaszországban a háborús egyezmények ellen

ROMA. (Agerpres.) — Rómában, Milánóban, Firenzében, Bolognában, Génában, Nápolyban és sok olasz városban és faluban tiltakozó tüntetések zajlottak le. A római békeharcosok népszavazást rendeztek. Ennek során a különböző társadalmi osztályokhoz tartozó emberek túlnyomó

többsége, köztük számos politikai személyiség is, az agresszív német militarizmus ujjalesztése ellen nyilatkozott.

A turini békeharcosok nagygyűlésén megszavazott határozat felhívja az ország lakosságát, hogy fokozza harcát a londoni és párisi egyezmények ellen.

A hét filmjei

„DOZSA GYÖRGY” mozi: november 21-én: Rákóczi hadnagya. Előadások: 3, 5, 7 és 9 óra.

November 29-től december 5-ig bemutatásra kerül a „Bukarest” filmstúdió legújabb alkotása: Felkel a nap (a Körtös unokái-nak második része). Jegyek elővételben kaphatók. Naponta 11 óraor matiné.

„NICOLAE BALCESCU” mozi: november 21-én: A „Spanyol-ter” lányok. Előadások: 3, 5, 7 és 9 óra.

Matiné 11 óraor.

„HERBAK JANOS” mozi: november 21-én: Rákóczi hadnagya. Előadások: 3,30, 5,30, 7,30 és 9,30 óra.

Matiné 11,30 óraor.

„I. L. CARAGIALE” mozi: november 21-én: A „Spanyol-ter” lányok. Előadások: 3,30, 5,30, 7,30 és 9,30 óraor.

Matiné 11,30 óraor.
„UJ IDOK” mozi: november 26-ig: Képes román hradó. Hírek a Szovjetunióból. A berni európai atlétikai

bajnokság. Martin Andersen Nexó utolsó útja. Előadások: 3 óratól folytatólagosan.

„SOLIDARITATEA” mozi (Gáj): november 23-ig: Házasság hozományval. Előadások: hétköznap: 7 óraor, vasárnap: 3, 5 és 7 óraor.

„MAXIM GORKIJ” mozi (Mikela): november 23-ig: Elvesztett levél. Előadások: este 7 óraor, vasárnap: 2, 5 és 8 óraor.

„NICOLAE BALCESCU” mozi: (Lippa): november 21-én: Vörös vállpántok.

„PETOFI SANDOR” mozi (Radna): november 21-én: Az ezred leánya.

„POPULAR” mozi (Nagyszentmiklós): november 21-én: Ezüstszinpor.

Az Allami Román Színház műsora: Vasárnap, november 21-én délután 4 óraor: Lapzárta (Ultima ora). Este 8 óraor: A kerge birka (Mielul turbat).